

Lita Hjertholm, «Kirkebyggeren»:

Diakoni hører menigheten til

— og menighetsdiakoni er også menighetssykepleie

Uten en levende diakonal tjeneste kan en menighet bli åndelig død — uansett hvor mye aktivitet man ellers kan vise til. Kristent fellesskap må gi seg utslag i hverdag og tjeneste — ellers finnes det ikke! Og en menighet skal være et fellesskap — ikke et publikum, skriver redaktør Lita Hjertholm i «Kirkebyggeren», organet for Oslo småkirkeforening. Hun advarer også mot omdisponering av klokkestillingene.

I disse dager rettes det en henvendelse til landets regjering om å ta frem igjen det 10 år gamle forslag om lovfestede soknediakonstillinger i menighetene. Det ble den gang lansert av regjeringen Korvald, men har siden ligget på is, med liten respons fra offentlig hold og ikke påfallende entusiasme fra menighetene heller. Man kan spørre om årsaken til det?

Kanskje har det en sammenheng med at lovbestemmelser om kommunalt ansvar for hjemmehjelp og hjemmesykepleie ble innført omtrent på samme tid. Det førte med seg mulighet for offentlig dekning av lønnsutgifter til menighetssøstre, der hvor disse gikk inn i en kommunal samarbeidsavtale om tjeneste innenfor lovens ramme. På den måten ble menigheten fratatt økonomiske byrder som etter hvert var blitt tunge å bære, og rett var det. Det er det store samfunnsfellesskap som har ansvar for å dekke utgiftene til både legehjelp og pleie av syke.

Det ulykkelige var at menighetene samtidig ble fratatt en tjeneste som den kristne kirke aldri kan trekke seg ut av: omsorg for den som lider. De praktiske muligheter for smidig, oppsøkende

kontakt ble plutselig borte. Forbindelseslinjene fra kirken til dem som trengte omsorgen mest, ble vanskelige. For det kommunale byråkrati har sine systemer og reglementer å holde seg til mens kirkens plikt og privilegium er frihet til å lete seg frem til den enkelte, og formidle nødvendig hjelp uten formaliteter og rekvisisjoner.

I dag er det riktig å kjempe frem menighetsbevissthet om menighetsdiakoni i vid betydning.

«Menighetspleie er mere enn sykepleie» har vært Menighetspleiens eget slagord — og den har sannelig vist at den har forstått det også.

Slagordet i dag må derfor være at menighetsdiakoni er også menighetspleie! Den som er syk hører menigheten til. Og pasientens høyst konkrete behov, kan aldri åndeliggjøres til hverken teologi eller diakoni-teori. Men de kan fylles, av levende mennesker som både faglig og kristelig bærer med seg akkurat det som trengs akkurat der.

Derfor må menighetene erobre menighetssøstre tilbake. Sammen med dem også en hær av diakoniarbeidere på andre fagfelt. Der er bruk for dem alle

sammen, hvis de er villige til å kaste jakken og bruke seg selv i tjeneste for Gud og mennesker.

I løpet av vinteren 1983/84 vil Kirkerådet sette i gang et forsøksprosjekt med soknediakonstillinger i 9 norske menigheter. I samarbeid med Oslo Indremisjon vil en av disse stillinger bli knyttet til Tøyenkirken, med tanke på de utfordringer som følger av den spesielle befolkningsstruktur i de gamle, østlige bydeler. Vi hilser tiltaket hjertelig velkommen.

Der er også mange gode erfaringer å hente der hvor menigheter eller kommuner har opprettet diakonstillinger. Slike ordninger kan synes å peke mot en sunn utvikling, forutsatt at det ikke fortrenger andre nødvendige stillingskategorier. Noen steder kan klokkestillingene være utsett for slike «lure» planer. Det vil vi sterkt advare mot. Klokkestillingene har sin egen kirkelige tradisjon, og kan i fremtiden fylles av den administrative kapasitet som er helt nødvendig når tjenester spesialiseres og staben vokser i en menighet. Pass godt på klokkeren — det er en av de sterkeste ressurser vi har!

(Forkortet, red.)

Verdenskalenderen 1984

Verdenskalenderen er en bil-
ledkalender med et «vindu mot
den tredje verden». På baksiden
av hvert kalenderbilde finnes
ferske informasjon om hver-
dagsproblemer og den måten de
blir behandlet på i utviklingslan-
dene. Bildene — som er fra Af-
rika, Asia og Latin-Amerika —
viser en rikdom på kultur og si-
vilisasjon, menneskelige ressurs-
er og slektskap, som vi sjelden
tenker på i vår del av verden.

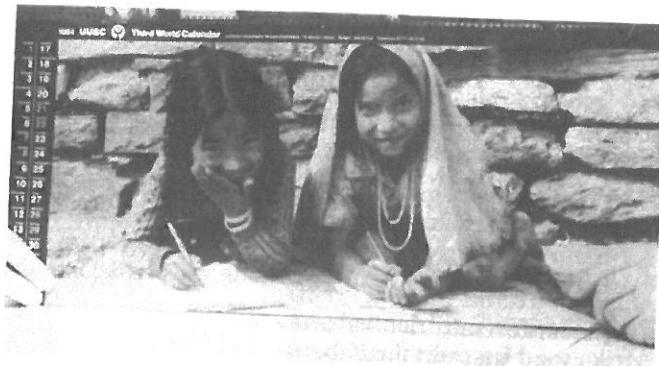
Informasjonen tar opp emner
som vann, utdanning, handel og
transport, barn i arbeid, samvir-
ke, kvinnenens stilling, tilpasset
teknologi m.m., og er rikt illu-
strert med bilder, diagrammer og
tegninger.

Bak Verdenskalenderen 1984
står mediaorganisasjonen WIF,
Worldview International Founda-
tion, som ble opprettet i Co-
lombo i Sri Lanka 1979, med Ar-
ne Fjørtoft som generalsekretær.

WIF's målsetting er å oppnå
en dypere forståelse for utvik-
lingslandenes problemer, både i
u-land og i i-land. Kunnskaps-
formidling og folkeopplysning
går som en rød tråd gjennom all
WIF's virksomhet. På denne
måten håper WIF å bidra til å
minke gapet mellom folk i ut-
viklingsland og vesten.

WIF har i dag etablert media-
senter i Nepal, Bangladesh, In-
donesia, India, Maldivene og Sri
Lanka. Ved alle sentrene drives
det en rekke opplæringstiltak,
samt produksjon av video og
film, om emner som for eksem-
pel: rent drikkevann og hygiene,
matproduksjon, landsbyutvik-
ling, familieplanlegging, o.a. En-
kel kunnskapsformidling om

I Bangladesh driver WIF et
forebyggende informasjonsar-
beid for å redde barn fra å bli
blinde. Minst 15.000 barn under
6 år mister synet hvert år. Ho-
vedårsaken er mangel på A-
vitamin. Gjennom en omfatten-
de opplysningsaksjon vil WIF gå
ut til befolkningen i Bangladesh
med informasjon om at de kan
redde sine barns syn ved å gi
dem vitaminrik kost. Slik kost er

Verdenskalenderen 1984.

viktige samfunnsspørsmål kan få
stor betydning for fattige menne-
skers mulighet til å forbedre sin
egen situasjon.

I Nepal driver WIF, i samar-
beid med Redd Barna, et pro-
sjekt som går ut på å tilføre syke
barn en blanding av sukker, salt
og rent vann. I dag dør nemlig
50% av alle barn i Nepal før de
har fylt fem år, på grunn av diaré
og uttørring. Denne enkle blan-
dingen kan redde tusenvis av
barneliv, og WIF's mål er å in-
formere så mange foreldre som
mulig om denne fremgangsmå-
ten.

tilgjengelig i deres eget miljø,
blant annet vokser det meget
fruktbare papayatreet her, og
dets frukter inneholder store
mengder A-vitamin.

I Norge samarbeider WIF
med Pastor Strømmes Minne-
stiftelse om dette prosjektet.

Kalenderen kan bestilles hos
WIF, Postboks 2149 Grünerløk-
ka, Oslo 5.

Verdenskalenderen 1984 er
produsert for WIF i Nederland,
og bygger på en internasjonal
idé. Den representerer en daglig
utfordring til å hjelpe mennesker
i nød.

Statlig støtte

AAN-kontoret i Oslo har nå
fått statlig støtte for 1984 på
100.000 kroner. AAN er et råd-
givningskontor for vanskelig-
stilte gravide og ønsker å være
et Alternativ til Abort i Norge.
Akershus fylkeskommune går
også inn for å støtte AAN med
100.000 kroner neste år.